

דברי הכפר

ישראל במלחמה

צאף מנדון בטלגרם
053-3000580

לפני שאתה שופט אותי,
את סגנון החיים שלי,
אתה תווי הפנים שלי,
כנס לנעליים שלי,
צא אל המסע אותו אני הלכתי,
טיפול לבורות אליהם אני נפלתי,
קום משם כמו שאני קמתי,
ואז נראה אותך מדבר.

גיליון מס. 2838 * יב' אב תשפ"ד * 16 אוגוסט 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

לא נולדתי לפניו תאומים | יארצייט לסבא דוד

1. לא הכרתי את סבא שלי. סבא דוד שאני נקרא על שמו. הוא נרצח לפני שנולדתי. ראיתי מעט תמונות של אדם מזוקן וחמור סבר ומבט רך בעיניים. ושמעתי מעט סיפורים. יודעים שנרצח בטרבלינקה. לא יודעים מתי. לכן אני עושה לו יארצייט בכל פעם שאני נזכר בו. וזה קורה לאחרונה די הרבה.

2. אבי היה בנו של מסמיה רבנים שאני קרוי על שמו.

סבא דוד היה חסיד וטולרנט גדול.

ופעם הוא הלך בשבת עם תלמידיו לבית הכנסת בעירה קאלושין

(הקהלה היהודית חרבה בה מזמן במלחמה הגדולה).

במדרגה מצדו השני של הרחוב בא מולם

תלמיד שהתפקד וכשהוא אוזח סיגריה

בוערת בידו נופף בצהלה בידו השנייה אל עבר סבי ותלמידיו

וקרא: "שבת שלום רב דוד!" התלמידים רצו לקפץ עליו

ולקרע אותו כדג, אבל סבא שלי עצר אותם בתנועת יד חומלת

ואמר בחיוך: "עזבו אותו הוא זכר ששבת היום".

אבי עזב את אביו ואת הדת והלך להשכלה.

בלב דואב ישב עליו סבי שבעה ולקח עמו את זכר

אבי החי שמת בצאתו לחפשי, כשהלך אל פלנטת האפר טרבלינקה.

אני כבר לא נולדתי תאומים וכבר אין לי לפני מי לעמד.

היהודי שיכולתי להיות נשרף בכבשנים. גם אבי כבר מת מזמן.

אני נולדתי חילוני. אך מאז שעמדתי על דעתי אני מחפש

בְּתוֹכִי אֶת אָבִי, בְּנֹ יְחִידוֹ הַרְצוּם שֶׁל סְבִי אֲשֶׁר אָהֵב,
וְעַד הַיּוֹם טָרָם מְצֵאתִיו...

3. ציירתי את סבא דוד אוהב האדם והחומל שנשרף באש הכבשנים. לא בטוח שיצא כל כך דומה לו, שהרי מעולם לא הכרתיו. אבל כך הייתי רוצה מאוד לראותו. עומד ברכות בלתי מנוצחת אל מול עולם המבקש לכלותו באלף דרכים ואחת, וכולן אלימות. הוא עוטה טלית צחורה וכשהוא עטוף בה הוא מתבונן חזרה אל העולם בעיניים שוחרות טוב. חבל על דאבדין ולא משתכחין...

סבא דוד

ובהמשך ישיר לעניין סיפור המשפחה בפולין, חבר טוב שלי הוציא דרכון פולני.
ובעקבות הסיפורים שלו על כמה נחמד היום בלובלין חלמתי חלום.

חלמתי חלום

אֶתְמוֹל בְּלִילָה חֲלֵמְתִי
שָׁאֲנִי נִמְלֵט מִפֶּה לְפֹלִין
וְאֲנִי מֵהֶלֶךְ בְּרֹחוֹב בּוֹרְשָׁה
וּפּוֹגֵשׁ שֵׁם אֶת הַמוֹפְתִי
וְהוּא מַחֲיֶה אֵלַי חֵיוֶה טוֹב
וְאוֹמֵר לִי בְחַיֶּיךָ בְּשִׁבִּיל
מָה בָּאתָ דוֹדוֹ תַּחֲזֹר,
אֶנְטִישְׁמִים יֵשׁ לָךְ גַּם בְּבֵית...

● הודיעו עלינו בטלוויזיה

זה כמעט לא קרה לנו במהלך המלחמה, שבמלבנים הכתומים על צג הטלוויזיה הופיע השם של כפר הנשיא. שתי אזעקות שנשמעו בקושי מהשכונה שלי, והודעה באפליקציה, שלחו אותנו אל ה"ממ"ד" שלנו. המרחב המוגן שלנו נמצא מאחורי ארון הספרים, במרווח שבין קיר לארון הספרים, בלי אף חלון ממולנו, אנחנו מתמגנים בעת הצורך. מבחינתנו התוצאה היחידה הייתה שמכל העולם התחילו להגיע הודעות: "אתם בסדר?" ואנחנו ענינו: "כן, ארון הספרים היהודי שומר עלינו".

שמענו פיצוץ שהיה חזק יותר מהאזעקות. מאוחר יותר התברר שהפיצוץ היה במבואות חרמון בעיקר בבניין של הבריכה הטיפולית ומכון הכושר. הבניין הסמוך, מרכז היום השיקומי של הכללית, נפגע, אבל קצת פחות, ולפי דבריו של הרופא, מנהל המרכז, ניתן היה כבר למחרת לחזור לשגרת טיפולים. לפני כחודשיים הגעתי למרכז היום הזה לטיפול. יצאתי ממנו והתיישבתי במכונית. פתאום שמעתי אזעקה מחרישת אוזניים מעל לראשי. לקח לי שלוש שניות להחליט לרוץ בחזרה לבניין ולהכנס למרחב המוגן שבו. בסופו של דבר הטיל נפל במטולה ולא מעל המתחם של מבואות חרמון, אבל הייתה לי חוויה קטנה של האיום על המקום המופלא הזה.

ליבי ליבי על המרחב השיקומי-טיפולי במבואות חרמון. ליבי ליבי עם בני בן מובחר, ראש המועצה האזורית, אשר הקדיש שנים והרבה מאמצים להקים את המרחב המעולה הזה. בכל פעם שאני פוגשת אותו אני אומרת לו, לבני, שיש כבר וילה על שמו בגן העדן, בזכות המפעל הנפלא הזה.

אני מתפללת שגם המבנים האלה ישוקמו מהר, ושהפעילות לטובת נכים, אנשים בעלי צרכים מיוחדים, משתקמים למיניהם, תשוב במהרה למקום הנפלא הזה.

• מועדון "מופת"

השבוע התקיים ב"מפגש" אירוע של סיכום הפעילות של השנה האחרונה, לקראת היציאה לפגרה של שבועיים, ולקראת תחילת שנת הפעילות תשפ"ה באחד בספטמבר.

מה שגרם לי הרבה הנאה הייתה הידיעה שהמפעל הזה שנקרא מועדון מופת הצליח מעל ומעבר. לפני שנתיים בערך עמדנו בפני שוקת שבורה. התברר שאנחנו איננו עומדים בקריטריונים של משרד הרווחה, ועל כן המשך הקיום של "מופת" בקיבוצנו מוטל בספק, ושיש כמה קיבוצים שמחכים שהאישור יילקח מאתנו ויניתן להם. האישור הזה, משמעו הרבה מאד כסף לסבסוד הפעילות של המקום ושל הארוחות.

הקריטריונים שהיינו חייבים לעמוד בהם היו:

- א. 35 משתתפים אשר:
- ב. הם בגיל המתאים
- ג. אין להם מטפל/ת (אין למשרד הרווחה כפל מבצעים)
- ד. אינם משתתפים בפעילויות של ותיקי הגליל (כפל מבצעים)
- ה. מתחייבים להשתתף שלוש פעמים בשבוע בפעילות גופנית, הרצאה או חוג וארוחה.

אני הייתי מאד מאד סקפטית לגבי האפשרות שנצליח לעמוד בקריטריונים אלה, וכבר ראיתי את מועדון "מופת" נסגר, על כל המשמעות העצובה שלו.

מי שהתגייס לטובת הרה-ארגון של "מופת" היו שיפי, אירנה ותמר קולר (אם יש עוד מישהו שראוי לקרדיט, אנא אמרו לי ואציין בשבוע הבא), וראו, הפלא ופלא רשימה של 35 עונים על הקריטריונים נמצאה, ומועדון מופת זכה לשיפוץ מרשים (היום הוא חלק ממרכז העסקים הקטנים המשופץ של כפר הנשיא, בניהולה של מיה טיקוצ'ינסקי). ואחרי השיפוץ התחילה הפעילות.

כעבור שנה פרצה המלחמה, והמקום הזה הפך לגורם חשוב בשמירת החוסן של הקהילה שלנו. אני יכולה להעיד על עצמי, שאני מגיעה למקום ארבע פעמים בשבוע לפחות, ובזכותו (יחד עם הברכה הטיפולית אצל צביה) אני משתתפת בחמש פעילויות גופניות בשבוע, ולפעמים יותר, נהנית מההרצאות, מהחברה, מהארוחות ומבית הקפה, (רק פעם בשבועיים, לצערי).

• אוהבי הספר

וזאת הזדמנות לדבר המפרסם:

המפגש הבא של אוהבי הספר יתקיים ב 10.9 בשעה 17.00 ב"מפגש". אתם מוזמנים לבוא, להביא אתכם ספר שאתם ממליצים עליו, למסירה או להשאלה, ולהשתתף בשיחה על הספרים. כיבוד יוגש...

• פרידה ממור ומעמיתן

לפני שנה שוחחנו בטלפון עם זוג חברים ותיקים שלנו. הוא, מילדי הקינדרטרנספורט עם סיפור מיוחד משלו, היה עם אריה ב"הבונים" באנגליה, וארבעתנו, אריה ואני והנרי וג'ודי בקשר חם כבר שנים רבות. ג'ודי ספרה לי שנכדתה, מור, מגיעה לכפר הנשיא עם בן זוגה אשר יהיה מדריך במכינה. מיד יצרתי קשר עם מור, ובין השאר, משום שידעתי שהיה לה ניסיון בהדרכת נוער במסגרות שונות, שאלתי אם היא תהיה מוכנה להיות מדריכה בחינוך הבלתי פורמלי שלנו. את תשובתה החיובית העברתי, עם המלצה, לתמר קולר, וכך הצטרפה מור והייתה מדריכה נהדרת בתלתון הבוגר.

ואז פרצה המלחמה, עמיתן יצא למילואים וחזר רק כעבור כמה חדשים. מור, מהרגע הראשון בכפר הנשיא הייתה מעורבת במה שמתרחש פה אצלנו, בפאב, ובעיקר במקהלת הגוספל של רוני וגנר, ותרמה את קולה היפהפה למקהלה. כשעמיתן חזר מהמילואים הוא תרם את נגינתו המקסימה למקהלה.

קיוויתי שמור ועמיתן ירצו להמשיך את חייהם כאן, ואולי הם עוד יחזרו לכאן ביום מן הימים, אך בינתיים הם עולים לירושלים, כדי ללמוד באוניברסיטה (עמיתן) ומור המוכשרת בבצלאל.

אתמול בערב, התארחנו בערב שירה ונגינה שבו הנעימו בני הזוג את זמננו, לפני שנפרדנו בחיבוק.

בהצלחה לשניכם, מור ועמיתן.

שבת שלום

שבת של שקט בצפון ובדרום, לאלה המצויים שם ולאלה המפונים מבתיים.

- שבת שלום לכל חיילינו באשר הם

- שבת שלום למשפחתה של היימנוט – שתהיינה בשורות טובות

תמר וולפין

נעים להכיר

שיחה עם בת שבע מרקוסון באחר צהריים קייצי

זה התחיל בצלצול טלפון. זיהיתי את המספר.

אני: בת שבע? מה שלומך?

בת שבע: אני בסדר. אני רציתי לדבר איתך. מיכל מנהלת הקהילה הציעה לכתוב על הסטודיו של מרקי. כי עכשיו פינינו אותו.

חצי שעה אחר כך, ישבתי עם בת שבע בסלון שלה ושל מרקי, בין עשרות, או אולי מאות ציורים שמונחים בסלון וגם בחדרים האחרים.

וכך אמרה לי בת שבע:

את כותבת על אנשים שבאים לכפר הנשיא, ואני רציתי להגיד לך כבר מזמן, שזה מאוד נחמד שבאות לכאן משפחות עם ילדים צעירים, אין לי מושג מי הם, אני מחייכת כמה שאני יכולה, למי שאני רואה, והם בטח חושבים, איזו אישה זקנה, שנוסעת על קלנועית. ואני חייבת להגיד לך – תכתבי על הוותיקים! עלינו, שהם יידעו גם כן, מי הזקנים האלה. כי אנחנו כאן – מרקי ואני - 68 שנה. זה המון זמן, It's a lifetime. וזה לא רק אני, יש כאן עוד אנשים שלא רואים... אז שיידעו עלינו קצת.

וגם כן, לפני כמה שבועות, פעם ראשונה אחרי כמעט שבעים שנה, מישהו פרץ לסטודיו, ניסה להיכנס דרך החלון, וגם קלקלו קצת את החשמל, אז החלטתי להוציא משם את התמונות. והלכתי עם המצב הזה למיכל, מנהלת הקהילה שלנו, להגיד לה שאני מוציאה את התמונות, והיא שאלה, מה זה הסטודיו? ואז היא אמרה, אולי תכתבי על זה?

ואני בחיים שלי, כל השנים כתבתי, ועכשיו אני לא יכולה, כי כשזה מגיע למשהו אלקטרוני, אני כמו אנאלפבתית. זה לא עובד בשבילי. אז חשבתי שאולי מתישהו, תכתבי על הסטודיו, לא כל כך עליו, כי אני סתם, אני אשתו של הצייר. וגם את יכולה לפרסם שהתמונות בבית שלנו, ואנשים יכולים לבוא ולראות, להסתכל, ואולי גם לקנות. אני אוהבת אותם, את הציורים. ואנשים נוטים לאהוב אותם.

**

כשהחלטתי לפנות את הסטודיו, הגיע נכד אחד שגר בגולן, ואשתו, ועבדנו ביחד חמש שעות והוצאנו דברים, וזה כמעט ולא עשה רושם על המקום. היינו ממש תשושים אחר כך. והם באו עוד פעם והמשכנו, ואני חשבת, לא נורא, אני אשים את כל התמונות בתוך הבית. מה שלא לקחתי בחשבון, זה שיש הרבה... ממש הרבה... החדר הזה מלא, אבל גם החדר השני הגדול, מלא...

**

אמא של מרקי, שגרה כאן, היא הייתה חירשת. היא הייתה יושבת עם הוותיקות, ותופרת כפתורים. היא לא אהבה שהוותיקות היו מרכלות, ואז היא הייתה מכבה את מכשיר השמיעה... זה כי היא הייתה סקוטית. הסקוטים, הם שונים מהאנגלים.

מרקי ואני שנינו מסקוטלנד. אני חושבת ששנה או שנתיים היינו באותו בית ספר אפילו, לא באותה כיתה. בסקוטלנד האור לא כמו כאן, תמיד כמעט חושך, כי יש עננים. חברה מהכיתה שלי אמרה – את רואה את הבחור שם, בצד השני של החצר? אז הסתכלתי ובקושי ראיתי אותו. החברה שאלה, את חושבת שהוא חמוד? אז א' לא כ"כ ראיתי אותו, וב' לא חשבת כי כך...

אני כן הכרתי אותו כי הוא היה צייר, גם כשהוא היה בבית הספר. היה בגלזגו את בית תנועת הבונים, גרו שם שני ישראלים והמדריך של העיר, וידעתי שמרקי הוא צייר כי התמונות שלו כיסו את הקירות שם. לא תלויות על הקירות, אלא מצוירות על הקיר ממש. והיינו נפגשים אז אבל בחבורה, היינו 20-30 צעירים מגילאי 15-16 עד 23-24, לרוב היו סטודנטים לרפואה כמו יהודים טובים, כמה רפואת שיניים פה ושם, מהנדסים, אלה שעבדו בענייני כסף, ומרקי. שהיה הצייר.

אף פעם לא דיברנו, היינו עושים דברים יחד, הולכים לקונצרט, לא כזוג, אלא כקבוצה של 10-12 אנשים שונים כל פעם. אבל אף פעם לא דיברתי איתו, עד שהוא בא להכשרה.

**

ההכשרה הייתה באנגליה. אני הגעתי לפניו, הייתי כבר אם בית ואקונומית, ואז הוא הגיע להכשרה. והחברים חשבו – אה, הוא בא מסקוטלנד, בטח הם כבר חברים. אז קראו לי, ואני הייתי למעלה, וראיתי אותו, וירדתי. בימים ההם, לבשו חצאיות עגולות, ואני ירדתי, ונפלתי, התגלגלתי עליו. וחצי החברה עמדו שם, והסתכלו. אז הלכתי להראות לו את המקום ואז הוא התחיל לספר לי סיפורים מצחיקים על כל מיני דברים.

גילינו שהיו לנו בדיוק אותם הערכים, ואותו חוש הומור, ואותה אתיקה. וזה היה שונה מהאנגלים. הסקוטים ממש אחרים מהאנגלים.

לפני שמרקי בא להכשרה, הוא קודם כל למד ארבע שנים בבית ספר לאומנות בגלזגו. זה היה נחשב אז השני הטוב בבריטניה, אחרי משהו בלונדון. ומרקי אהב ללמוד שם.

כמעט לא היו שם יהודים, כי זה לא מקצוע לבחור יהודי טוב. הוא סיים שם בקיץ 1954, ואז הוא הלך להכשרה.

כאשר הוא בא להכשרה, הוא מייד שאל, איפה יש גינה, איפה יש פרחים? ויום אחרי זה, הוא כבר יצא לצייר. וכך כל יום אחרי שהוא היה חוזר מהעבודה בחמש, הוא היה יוצא לצייר, ובבריטניה יש אור בקיץ עד עשר בלילה. ואנחנו דיברנו וצחקנו על האנגלים, ושמו לב שאנחנו אחרים מהם.

אחרי כמה חודשים אמרו שיש בעיה כי הוא בחובת גיוס לצבא. אז שלחו אותו לאירלנד, כדי שלא יצטרך להתגייס. התחילו שם הכשרה באמצע העיר דאבלין. היו שם כמה אנשים, והם גידלו גן ירק, והוא צייר. התכתבנו, ואחרי כמה חודשים הוא כתב לי שיש לו תערוכה, בחנות גדולה, הכי טובה בדאבלין. והם סידרו את זה שהחדר של התערוכה יהיה הכי למטה, כך שאנשים היו צריכים לעבור את כל החנות כדי להגיע אליה.

ואחרי היום הראשון או השני, הוא כתב לי שהוא מכר כמעט את כל התמונות שלו. אבל באותו זמן אבא שלו חלה. ואת הכסף הוא נתן לאבא שלו. ואז הוא עזב את ההכשרה, ובא ללונדון. אני גם כבר הייתי בלונדון, עבדתי במשך היום בסוכנות היהודית, ובערב הייתי אם בית בבית התנועה, הכנתי ארוחת ערב למי שבא לאכול, ניקיתי את הבית, עשיתי את הכביסה של כולם.

בשנה הזו מרקי עבד וגם צייר הרבה, היו לו תערוכות פרטיות בבתים של יהודים נחמדים ועשירים שתמיד הזמינו את החברים שלהם לקפה בערב, והוא הביא כמה תמונות, והוא תמיד מכר אותן.

ואז כבר החלטנו לעלות לארץ, ובאמצע דצמבר הייתה לו תערוכה גדולה, באחת הגלריות הגדולות והמוכרות בלונדון. והוא גם מכר את רוב התמונות, לאנשים כמו רוטשילד, הגלריה עשתה היטב את יחסי הציבור. וזה גם היה ציונות, כי הוא הולך לישראל... גם אז הכסף הלך להורים שלו.

**

עלינו ארצה והלכנו לעמיעד לשישה חודשים. ואז כאשר הגרעין עם אלק ומקס וכל אלה באו לכאן, אנחנו באנו לבקר, והוותיקים דיברו איתנו. בעמיעד הוותיקים כמעט ולא דיברו איתנו. בכפר הנשיא הם רצו אותנו, הם היו נחמדים, כל כך נחמדים. וכפר הנשיא היה dump, נורא. העוני. החוסר אוכל. וממש נורא. אבל דיברתי עם מרכז המשק יום אחד, והסבים שלו היו השכנים של הסבים שלי בגלזגו. ואז באנו לכאן. היינו צריכים לתת לקיבוץ את כל הדברים שהבאנו בעליה לארץ. אם מרקי בא עם שני סטים של סדינים ואני באתי עם שני סטים של סדינים, היינו צריכים לתת כל אחד סט אחד, ביחד שני סטים, למחסנאית. והיא נתנה אותם לחבר'ה מהנוער. שעזבו אחרי כמה חודשים, ולקחו אותם הביתה...

זה לא היה רק אנחנו, זה היה כל מי שבא. אבל האווירה בכפר הנשיא... כסף לא היה. אבל רוח, הייתה. וביום שישי בלילה, היו רוקדים, ומרקי אהב לרקוד. בהתחלה אולי רקדו ריקודי עם, אבל אחר כך רקדו ריקודי סלון. ומרקי היה בחור שרקד. הוא רקד איתי, ואח"כ כשאני הייתי עייפה, הוותיקות חיכו שאני אלך לישון. הן כל כך שמחו כשאמרתי להן שאני הולכת.. אז הוא נשאר לרקוד איתן. כי הבנים האחרים כמעט ולא רקדו ריקודי סלון.

הגענו לכפר הנשיא ונתנו לו את הסטודיו. זה היה קודם צריף של הנח"ל, אבל זה היה רק שנה אחת, והיה נקי יחסית. שישה צריפים הלכו למוסדות, כמו נגריה, מסגריה, מוסך. ומרקי קיבל אחד. בהתחלה לא הבנו למה הוא קיבל את הצריף. אחר כך הבנו שכנראה בימים ההם היו שני חברי כפר הנשיא שליחים באנגליה. הם כנראה הבינו שם שהציורים של מרקי עושים כסף, וככה הוא קיבל את הצריף בשביל לצייר.

**

המשך יבוא... ובינתיים, מוזמנים אל מרקי ובת שבע, לראות את הציורים בבית שלהם.

בבית קפה במפגש - חגגו וברכו את ילידי חודש אוגוסט:

חברים יקרים ילידי החודש.

חודש אוגוסט הוא חודש יחיד ומיוחד בשבילי:

"באוגוסט 1962 התגייסתי לצה"ל ושירתתי כמורה חיילת, במשך שנתיים בטבריה שהייתה אז ישוב ספר. קיבלתי כיתה ג' 45 תלמידים חביבים ונמרצים, שלא לכולם היה כיסא לשבת, חלקם ישבו שלשה על שני כסאות. הוריהם קראו לי גברת מורה.

באוגוסט 1964 התחתנו מרדכי ואנוכי ועברנו לגור בבאר שבע בעקבות העבודה של מרדכי לפי-כך, החודש מלאו 60 שנה לנישואינו.

באוגוסט 1984, כלומר לפני 40, הגענו לכפר הנשיא בעקבות מודעה בעיתון שבה נכתב שמחפשים מורה לכיתה א'.

פגשנו כאן קהילה מיוחדת עם אנשים קצת מוזרים. היינו צריכים למצוא בחדר האוכל שולחן דובר עברית. וגם למשל, ע"י יצחק עדר אסור היה לשבת, הוא יושב לבד. אבל מרדכי ויצחק חפשו אחד את השני כדי לחסל מריבות לאומיות הקיימות בין ההולנדים והבלגים.

בבית הספר המקומי חיכו לי עשרה תלמידים מתוקים בני 6 או 7 "כיתת חרוב". כולם הם היום אנשים בוגרים ומצליחים בתחומם: אור של נורית וגבי, גיא של דליה ואודי, חדוה ואופירה של תמר ואריה, הדס כהן של מרים וברוך, יבין של צילה וויקטור, אסי של סוזן, דורם של אוולין והרולד, אילון של חנה מסר, נדב של רותי וגדי.

האמנתי שהתפקיד שלי לחנך לאושר ולאהבה לטבע, יצאנו לטיולים רבים, למדנו שמות של פרחים ועצים. אספנו דברים, ציירנו על עלי שלכת, למדנו קרוא וכתוב, האכלנו את החיות במשק ילדים.

באוגוסט 1986 קיבלתי לשנתיים את "כיתת סיני" ה' – ו'. אף הם רובם זכו להיות אנשים מצליחים בתחומם: רוני וגנר, גלי פרנקלין עינת וטל של מעין ודודו, עופר של ינירה וזאבי, איתי של פט, דותן קוניגס, אייל של לאה ונחמן, עודד של צביה ויוסי, רינת אורן, אלעד של שושנה שרקי, בועז נאי, דותן של נועה ואפרים, גם עדי שוורץ שלצערינו נפרד מעולמנו ומורן עמית היקרה שלנו כל כך, זיכרונם לברכה!

כאן בקיבוץ קוראים להם כיתות, לי יש הרגשה שלקחתי חלק בחינוך של דור.

ולכם ילידי חודש אוגוסט יש לי סל מלא עצות:

יש אומרים שאושר הוא בחירה! לכן, גם אם אנחנו כבר מבוגרים, עדיין אל נשכח לצחוק ולאהוב ולבחור לעצמינו מה שטוב ומתאים לנו. נמשיך לשמור על הבית גם בימים שבעיות רבות סביבנו טרם נפתרו והלוואי שתסתיים המלחמה וישובו החטופים.

נשאף, עד כמה שנוכל, לחוות רגשות נעימים. ניסע ונשתתף באירועים חברתיים ומשפחתיים (אפשר להגיע ברכבות ובאוטובוסים) וגם לא כדאי לריב פשוט חבל על הזמן, ובאמת כשגבר ואישה רבים מי צודקת?

דינה

@@@@@@@@@@@@

מזל טוב

להולדת הבן לעדי ונועם
אח לליה

נכד לקורין ותמיר שפרונג
נין ליעל והנרי שפרונג

שפע ברכות
לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו
באושר, נחת והרבה אהבה

מזל טוב

לבית שבע ומרקי מרקוסון להולדת הבן
נכד לאסנת ודרור אגמון
בן לדורין ואור

שפע ברכות
לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו
באושר, נחת והרבה אהבה

מערכת הגיל הרך מברכת את ילדי כיתת ערבה וחוריהם

עם המעבר לכיתה א'

ומאחלת לכולכם הצלחה בדרך החדשה. שתהיה שנה במוחה
ושמחה, מלאה בחוויות טובות, הנאה והצלחה בלימודים,
והרבה חברים חדשים וטובים.

* אביגיל זקן * גבריאל זקן * דרור שפריר * עופר ענבר
* רז אלאני * אופיר חייט * פלג יזרעאלי * מאורי ברק
* טום כץ * עילוי חייט * יהונתן גידו * כרם בר שמואל
* אביגיל בכר * רומי פלמה

אלופות 🏆 נבחרת ההתעמלות האומנותית סיימה במקום ה-2 זכתה מדליית כסף 🥈 אל אל ישראלללל

קרינה פריטיקה הייתה מתעמלת אמנותית מוכשרת שכבר התחרתה בתחרויות בעולם בנבחרת ישראל. ודווקא עכשיו כשנבחרת ההתעמלות האמנותית של ישראל זכתה במדליית כסף אולימפית חשוב להזכיר את קרינה. כי קרינה נרצחה באכזריות ב-7 באוקטובר אחרי שיצאה לבלות ולרקוד במסיבת הנובה, כשהיא רק בת 23.
לא נשכח אותך קרינה

שירי מלחמת חרבות ברזל

נהר הדמעות

מילים ולחן: פאר טסי, שלמה ארצי, איתן דרמון ואבי אוחיון

אם רק ליום הייתי קוסם
את כל כולי הייתי נותן
שהפצע יחלוף שהיום יעלם

כבר חודש לא החלפתי מקום
אמרת לי שב בשקט תרשום
את האמת בפנים סיוטים בלילות

על נהר הדמעות
כולנו נביאים של שקר
מספיק מילים בודדות
כדי להפיל עולם שלם
עכשיו קשה לך לראות
מחר יהיה לך יום שמח
גלים רצים אל חוף הים
אני לא שוכח

יושב לבד על איזה גדר
בלילה של ירח חסר
המון גיבורים לא הפסקתי לבכות

הגשם כבר יורד על העיר
אנחנו מתקשים להסביר
את מה שקרה הלב עוד שבור

על נהר הדמעות
כולנו נביאים של שקר
מספיק מילים בודדות
כדי להפיל עולם שלם
עכשיו קשה לך לראות
מחר יהיה לך יום שמח
גלים רצים אל חוף הים
אני לא שוכח

16.8 איילת מרום

נטע לינטון

17.8 עומר יצחקי

18.8 שרה מרקוסון

19.8 עדי פרנק

רואי איילון

20.8 ניתאי קורן

ארז גדיה

21.8 אורי עוזיאל

אהי אלף

שי עמר

22.8 עידו גרשמן

שירה דבולט

סיפור לשבת

סיפור מרגש עם מוסר השכל: אסור לשפוט אנשים !!

לפני כ-17 שנה עבדתי כמאבטח בבית של משפחה עשירה. לפעמים קרו דברים מוזרים בבית המשפחה.

כל יום הייתי פותח את השער ואת דלת המכונית בשביל הבוס, מקבל את פניו ואומר לו שלום. לא פעם קרה שהוא לא ענה לי והתעלם ממני במבט מתנשא. לעיתים קרובות היו מארגנים מסיבות גדולות ופעמים רבות הייתה נשארת כמות גדולה של אוכל.

המשפחה שלי הייתה כל כך עניה, שחשבתי לעצמי: "למה שלא אקח את שאריות האוכל?"

יום אחד, הבוס שלי ראה אותי מחפש אוכל בפחים שלייד המטבח. כמו תמיד, הוא לא אמר כלום, אבל למחרת היה שק נקי מלא באוכל טרי באזור הפחים. בלי הרבה מחשבה, לקחתי בשמחה את השק הביתה. מאז, בכל יום היה מונח באותו מקום שק מלא במוצרי מזון. זה היה מספיק בשביל להאכיל את המשפחה שלי.

ואז, ביום אחד הכל השתנה. הייתי המום כשנודע לי שהבוס שלי הלך לעולמו באופן בלתי צפוי. מאותו יום, לא היה מונח יותר שק או ארגז באזור ההוא. כל יום בדקתי, אבל לא היה שם כלום.

הייתי מאוכזב ושוב נאבקתי לפרנס את המשפחה שלי. לבסוף, החלטתי לבקש מאשת הבוס העלאה בשכר. היא הייתה בהלם, אבל מאוד אמפטית. "איך זה שלא התלוננת על השכר שלך קודם? ולמה דווקא עכשיו אתה מבקש העלאה?" היא שאלה בדאגה.

התנצלתי המון וסיפרתי לה את האמת. סיפרתי לה על השק עם מוצרי המזון שהיה מונח ליד הפחים, ואיך זה היה עוזר לי להאכיל את משפחתי. מבט של הקלה ירד לה מהפנים.

"וזה הפסיק ביום שבעלי נפטר?" היא שאלה

הייתי המום לרגע ורק עכשיו הבנתי שזה היה הבוס שלי שהיה מניח את המזון בשבילי. הוא היה כל כך קשוח ולא אכפתי. מעולם לא חשבתי שהוא יכול להיות כזה נחמד.

היא התחילה לבכות.
 "אני מצטער, לא הייתי צריך לבקש העלאה", אמרתי לה.
 "אני בוכה מסיבה אחרת", היא השיבה. "אתה בן האדם השביעי שבעלי היה
 נותן לו שק של מזון".
 מאותו היום, המשכתי לקבל שק מזון טרי על בסיס יומי, אבל עכשיו זה היה הבן
 שלהם שהיה מביא את שק המזון ישירות אל ביתי. וכמו אבא שלו, כל פעם
 שהייתי מודה לו, הוא לא היה עונה.
 ואז, יום אחד אמרתי לו בקול רם "תודה רבה".
 "אני מצטער, אל תפגע, יש לי בעיות שמיעה כמו שהיו לאבא שלי", הוא השיב.
 הייתי חסר מילים, הלב שלי היה מלא חרטה והכרת תודה.

